

итѣ на Ахмеда право впечатление сѣ оставили въ главата му. Естественното му остроумие, което главно го бѣше навело на лошѣ-пѣтъ, само сега схващане тайната на нещастията си, — и у Ахмеда, каквото и у Борковски, съшикасахъ едно окончателно смисляване, че трѣбвало да се предаде на простѣ, и честенъ животъ. Така има хора, твърдѣ лукави, които също отъ преголѣма препреденостъ турятъ себе си въ границитѣ на едно опредѣлено и смирено живуване.

Единъ-денъ, догдѣ си сѣдѣхъ доло въ коушѣтъ, та си работѣхъ нѣщо, завтекълъ се бѣше къмъ мене Ахмедъ, кѣто отвѣниъ себе си, блѣденъ и растреперанъ, — че завика: „Святославе! Халила водятъ! Халила дошелъ!“ Азъ съзочихъ и излѣзохъ горе, та видѣхъ коджамити му глава, почернѣлото му лице и събаруть попрашеното чело на младиятъ Черногорецъ. На-сѣщій-денъ се спознахме съ него, и той ми каза, какъ, като заминалъ отъ Маранъ, трѣгналъ на горѣ къмъ сѣверъ, какъ, въ единъ ханъ, го забиколили забтти, какъ цѣли четири дена се бранѣлъ противъ тѣхъ съ пушка, и най-сетнѣ се предалъ. Подиръ това, каза ми, че го завели въ Икония, гдѣто останалъ цѣла година, но че пакъ побѣгналъ и стигналъ до Трапузанъ, съ цѣлъ да се измъкне за-въ Русия, но че тамъ го позналъ единъ турчинъ отъ Икония, който билъ дошелъ, въ Трапузанъ съ керванъ, та го искалъ на властѣта, която го препратила въ Цариградъ.

Седемъ дена да не ядешъ нищо.

Съ преселваншето ни въ „новата тъмница“ нашето бунтуване никакъ не престана. Ние и тукъ се противѣхме, кога ни викаха да си вземемъ хлѣбътъ, и не слушахме нето молбитѣ му нето заплашванията на тъмничниятъ надзирателъ. Между-това братята и